

Շուշանիկ Կուրդիեան

Բախտս ու ես

Բախտս ու ես իրար հետ
Խաղում էինք պարտիզում,
Ծաղիկ, խոստից հոտավետ
Փունջ կապելով սար դիզում:

Ղողանջում էր օրն ի բուն
Մեր երգն անուշ, հեշտալուր,
Հովն էլ՝ թողած նիրհն ու քուն,
Տարածում այն շուրջ-բոլոր:

Կանգներ օտար մի թռչնորս
Երգ ու ծաղկի սիրահար .
Նա մեզ կարծեց Սերենոս,
Ու մենք ընկանք նետահար:

Այժմ այն շեն պարտեզի
Դուռը ոչ ոք չի բանա,
Ծաղկից էլ սար չենք դիզի՝
Ես վիրավոր, կույր է նա:

1913 թ. 4 մայիսի